Om Th. №2
13

THORVALDSENS

JORDEFÆRD,

den 30te Marts 1844.

Ordene af **Oehlenschläger.**

Musiken af **Gläser.**

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

KIÖBENHAVN.

Trykt hos J. D. Qvist.

Chor.

Folket samler sig i store Rækker
Om en Kiste, hen i Kirken sat;
Rige Hæderstegn dens Laag bedækker.
Har en Helt, en Fyrste, dig forladt,
Fædreland? — Ak giennem Taaren sukker
Danmark: Nei! det var en *Billedhugger!*
Men ei Helten, over trætte Been,
Reiste selv sig större Mindesteen.

Recitativ.

Da Frost og Blæsten med Is og Snee
Flöi hid, for Vinterens Fest at hædre,
Da lod i Sneefoget grandt sig see
Fra Islands Öe Dine Heltefædre.

Som Engle kom de fra Himlens Hal,
De siunge: Vi bringe dig til din Skaber!
Dit Fædreland ei dig miste skal,
Din Genius aldrig Danmark taber.
Da smilte Du, da henslumred Du,
Og fulgte gierne de gamle Helte;
Thi dine Værker — de staae endnu
I Marmorsnee, som kan ikke smelte.

Choral.

Friskt i din Krands var sidste Blad;
I Vennekreds tilfreds Du sad;
Da hen i Kunstens Hal Du gik,
Og der, i Dödens Öieblik,
Udbredte Tonens Vinger sig
Og bragte Dig til Himmerig.

Saa redte de den Döde Seng
I Skolen, hvor som lille Dreng
Han gik, paa Anlæg, Tanke rig.
Der stod den store Mesters Lig.

Der, Thorvald! længe skal din Aand
Veilede mangen Ynglings Haand.

Sang.

Til Syden han drog, hvor Stötterne staae,
De herligste Minder af Hellas Bedrifter.
Det var den Bog og de Viisdomsskrifter,
Som Thorvalds Aand kunde bedst forstaae.
I deres Aand han sin egen saae;
Og deres Betydning han os forklared
I Værker, som selv Ham aabenbared.
Antiken var ei Antike meer;
Den levende blev; — han dybt den fatter.
Og Phidias og Praxiteles atter
I Ham forbauset Europa seer.

Tre Stemmer.

Men ei blot Kunst fra Korinth, Athen,
Ham danned og blev hans Aand tilgode:
Hvor Rafael, hvor Michel-Angelo stode,
Der klang ved Hammeren Thorvalds Steen.

Og Medicæernes Laurbærgreen
Sig frodigt ind i hans Værksted böied,
Og styrked ham og forfrisked ham Öiet.
I Basrelieffet Correggios Ord
Han gjentog, — Naturen det selv befaler:
"O Rafael! jeg er ogsaa Maler." —
Og hvo er Den, som ei Thorvald troer?

Flere Stemmer med Chor.

Og stort, som Aanden sig udvikled Hiertet,
En Röst fra Himlen han fornam:
Han fölte: hvad der Christus havde smertet,
Og hvad der havde glædet ham.
Da med Disciplene vor Frelser fra det Höie
Nedfoer paa Sky, ved milde Lyn,
Og rörte ved et jordiskt Öie,
Da Thorvald saae et himmelskt Syn.
Og hvad han saae, han Danmark viste:
De store Billeder de staae nu om hans Kiste;
Og Christus strækker — salig skiön —
Sin Haand mod ham og siger: Kom, min Sön!

Slutningschor.

Farvel, Du store Thorvald! Hör Fædrelandets Röst!
Hör hver en Vennestemme fra dybtbevæget Bryst!
Hör Hver, hvis Aand forstod dig, hvis Hierte aned Kunst!
Tak, Thorvald! Du har adspredt den tykke Taagedunst.
Dig signe Mænd og Gubber, og Qvinder, Börn saa smaae!
De skal i modne Fremtid din Herlighed forstaae.
Du skiænkte Danmark Ære! — hvad kan vi skiænke dig?
Vor *Kiærlighed!* Du seer den hist fra dit Himmerig!